

Anna Marie och Pelle

Fat - tig var hon och fat - tig var han och
 fat- ti-ga vo-ro bå- da. Kär- le-ken li- ka
 brin-nan-de brann, kär- le-ken är en vå- da.

Båda som voro arbetsgeni
 tjänte på samma ställe.
 Pelle blev kär i Anna Marie,
 Anna Marie i Pelle.

Kossa i bås och kalv i ett hörn,
 nasse uti en stia.
 Värphönor två på ladugårdsdörrn
 kackla sin litania.

Anna Marie var fyllig och vän,
 vacker som Bellmans Ulla.
 Pelle var född i Kronobergs län,
 Anna Marie var kulla.

Horn gumsen är med julgrisen bror
 kontrabasist förresten.
 Hunden som efter råttkatten snor
 skäller som själva prästen.

Amor han siktar säkert minsann,
 lätt man av honom såras.
 Mia och Pelle togo varann,
 bröllopet stod i våras.

Snart är det jul och Anna Marie
 myser som själva solen.
 Pelle en gammal folkmelodi
 lockar utur fiolen.

Stugan de ha är vacker som få,
 högt vid en skog belägen.
 Takstången med en järnflagga på
 synes så väl från vägen.

Solo en sväng på tiljan hon tar,
 än är hon frisk i viljan.
 känner sig som då kronbrud hon var
 påskaftonen vid Siljan.

Mia och Pelle le mot varann,
 lyckan de kring sig skåda.
 Guld äger varken hon eller han,
 kärlek de äga båda.

Gustaf Lyckow